

Kristó Tibor  
ÉRCCE ÉRŐ ARC

A Mindenhatónak mindig vannak olyan kiszemeltjei, akikre gyengébb pillanataiban – mert számára is adódhatnak ilyen pillanatok – támaszkodhat. Olyanok is, akik a szellem înséges időszakaiban – bár akkor hatványozottabban – éppen Őhöz fordulnak, az általuk észlelt nagy lélekromlás gyógyulásáért, akár sirámaikkal, akár olyan sugallatokért, melyekkel a javulás módozataira keresnek, remélhetnek megoldást. Akár a nagy Biblia-beliek: Ábelek, Mózesek, netán Jónások röögös útjain járjanak, a lélek pusztaságait is bebarangolva sem adnak fel a reménnyel, bár némelykor megbicsaklani látszanak óázis-kereső igyekezetükben. Mert emberből vannak ők is, amint egy-egy ilyen fáradt lelki lemerülésben, magukba fordultan, ígéket keresnek újabb merítkezésekhez. Az önmagukba nézéskor, önmarcangolásuk pillanatait megélve foganhatnak ilyen szavak: „*Hagyjatok magamra / s ne vigasztaljatok*”. De mindig idejében érzékelik a sugallat, a bátorítás a feltápaszkodáshoz. Kissé felénk járátva a sors szekerét, akár Márton Áron, Zöld Péter, az Orbán Balázsok, a Mikesek, tudván tudják, „*hogy innen nincs menekvés / se visszaút*”, mint ahogyan azt is, hogy: „*Kiszolgáltatottan / leszünk mi erősek*”. Még akkor is, ha: „*Közöttünk járnak / az eresz alatt állók / a híres hasbeszélők*” – írta Ferenczes István, *Rodostó* című poémájában, még az 1970-es években. Mintha ma írná, olyannyira időszerűek sorai. Amikor *rodostavainkba* merülve kerestük/keressük önvesszekedet magunkat. S bolyongtunk lelki iránytű nélkül a végeláthatatlan pusztaságban.

Ilyen bolyongásokból is bőven kijutott számára: tanárként, újságíróként, szerkesztőként, irodalomszervezőként, de akár a kortárs magyar irodalom kiemelkedő, meghatározó költőjeként, aki folyton perelt a „*hamis tanúvá lett szóval*”. Olyan korban, amikor pennahegyre más szavakért cifra tintát kínált fel a vigyor arcú udvaronc. S ő éppen e „*vesztégzárban / volt szabad*”. S járta konokul a maga útját, ha néha ingatagon is, de remélve, hogy a világforgásban egyszer törvényszerűen beköszön olyan áldott állapot, amikor „*a fölsebzett pitvar*”-on új élet serkenhet. S akkor készen kell állni, ki kell állni, mert így sugallta a

Mindenható. S új magokkal hinteni be a visszaigényelhető ingóságainkat, de akár lelki területeinket is.

S amint nyolcvankilencben felfénylett a csalóka szabadság reménye, akkortájt kellett felfedezni a Székelyföldet. Nem mintha nem lett volna, mert volt, van és lenni fog. De úgy is, mint lelki tájvidéket. Ki kellett találni mint folyóiratot, mert ilyen nem volt, az hétszentség. Aztán ehhez kellett valaki, egy olyan zseniális vállalkozó, ismert és elismert személyiség, mint Ferenczes István, alapító főszerkesztő. Aztán kellett még valami, egy olyan, a volt diktatórikus rezsimet váltó időszak, s abban egy olyan kegyes pillanat, melyben megszülethetett s valóra válhatott e mára, a világ majd minden földrészén előfizetőkkel, olvasókkal, nagyszerű, beleváló szerkesztőkkel, profi írókkal, néprajzosokkal, történészekkel, szociológusokkal működő fórum, mint amilyen a *Székelyföld*. S kellett intézményesíteni, stabil támogató(k)ra találni, s konok kitartással taposni, járni-kelni, menni. E tágas szellemi udvartér megálmodója korábról komoly újságírói-szerkesztői tapasztalattal rendelkezett, ami jól fogott a szervezésben, munkatársai megválogatásában nemkülönben.

A „hét szűk esztendőre” mintha bekövetkezett volna a hétnél valamivel bővebb hét év, vagy ki tudja, hány, mert a teljes bőségig még sok van hátra. Mindezt Ferenczes István-i léptékben mérve, abból a kevés bővebből is, visszafelé vagdossák a szalagot. Mert „*Sohasem nyertük meg az utolsó csatát / Maradt a dac*”. Menten fűzzük hozzá, hogy a csíksomlyói Mária oltalmát is bíró, ehhez egyenes gerincű személyiségek kelljenek. Olyanok, akikre minden időkben szükség van, s számítani lehet rájuk. Olyan ércé érő arcokra, amilyen az övé is. Ez pedig feledhetetlen lesz...